

Sygnatura akt XIII C 111/18/2

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

19 listopada 2021r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIII Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w L. w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sadowska

Protokolant: Hanna Janowicz

po rozpoznaniu 5 listopada 2021r. w L.

na rozprawie

sprawy z powództwa J. T.

przeciwko Gminie Miasta L.

o zapłatę

1. **Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 15.700,21 zł (piętnaście tysięcy siedemset złotych 21/100) z ustawowymi odsetkami od 6 listopada 2017r. do dnia zapłaty.**
2. **W pozostałym zakresie powództwo oddala.**
3. **Umarza postępowanie w przedmiocie roszczenia niemajątkowego.**
4. **Kosztami procesu obciąża powódkę w 79,62%, a pozwaną w 20,38%.**
5. **Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.888, 61 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.**
6. **Zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 4.313,01 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**
7. **Nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 338,66 zł tytułem brakującej zaliczki na koszt opinii biegłego.**
8. **Kosztami sądowymi, od obowiązku uiszczenia których powódka została zwolniona obciąża Skarb Państwa.**

SSO Małgorzata Sadowska

Sygnatura akt XIII C 111/18/2

UZASADNIENIE

Pozwem z 6 listopada 2017 r. powódka J. T. wystąpiła przeciwko pozwanej Gminie Miasta L. z powództwem i wniosła o przywrócenie przez pozwaną jej posiadłości do stanu pierwotnego, zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia za okres 10 lat wykorzystywania jej nieruchomości w kwocie 30 000 zł, zasądzenie kwoty 24 000 zł (100 zł za każdy znak miesięcznie) za bezprawne umieszczenie bez jej zgody na jej prywatnej posesji znaków drogowych, zasądzenie

kwoty 3 000 zł za dewastację i zniszczenie krzewów, tui, kwiatów oraz młodych drzew owocowych oraz przeprosin i zadośćuczynienia za obelgi, nerwy, w szczególności za utratę zdrowia i godności w kwocie 20 000 zł.

W odpowiedzi na pozew, pozwana Gmina Miasto L. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Pismem z dnia 18 lutego 2019 r. powódka **sprecyzowała żądanie**, wnosząc ostatecznie o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty w wysokości 77 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z działki ewidencyjnej numer (...), położonej w miejscowości L. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w L. prowadzi księgę wieczystą nr (...), od strony (...), (...) oraz (...) – stanowiącej współwłasność powódki, za okres od 7 listopada 2007 r. do 6 listopada 2017 r. oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew, pozwana Gmina Miasto L. podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. T. jest w 2/3 współwłaścicielem działki ewidencyjnej numer (...), położonej w miejscowości L. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w L. prowadzi księgę wieczystą nr (...). M. W. jest współwłaścicielem w 1/3. Na nieruchomości tej usytuowany jest budynek mieszkalny zajmowany przez powódkę.

Budowa ulicy (...) była wykonana ponad 25 lat temu przez poprzedniego właściciela drogi - Skarb Państwa. W 1988 r. została sporządzona metryka ulicy (...) z której wynika, że już wtedy posiadała powierzchnię asfaltową i krawężniki betonowe. Gmina Miasto L. jako osoba prawna istnieje od wejścia w życie ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym to jest dnia 27 maja 1990 r. Po tej dacie nastąpiło przejęcie drogi przez gminę Miasto L.. Miasto L. jest właścicielem następujących działek: działka nr (...) arkusz mapy(...), działka nr (...) ark. mapy (...), działka nr (...) ark. mapy (...), które sąsiadują z działką nr (...) stanowiącą współwłasność powódki J. T.. Działki należące do Miasta L., zgodnie z ewidencją gruntów są drogami - ulice (...), którymi to mieszkańcy powinni byli dojeżdżać do swoich posesji.

Z czasem zaczęło dochodzić do sytuacji, że mieszkańcy zaczęli również przejeżdżać przez część nieruchomości stanowiącej własność powódki, wytyczając tym samym faktyczny pas drogowy na niewielkiej części drogi ul. (...).

W roku 2004-2006 Gmina Miasta L. zleciła wykonawcy położenie destruktu na ul. (...) i ul. (...). Wtedy też nastąpiło faktycznie zajęcie części nieruchomości powódki na rzecz drogi, albowiem wykonawca kładąc destruktu nie sprawdził granic działek, kierował się wyłącznie wytyczoną przez mieszkańców drogą. 6 maja 2008 r. powódka zwróciła się do Prezydenta Miasta L. o usunięcie wylanego na jej działce asfaltu oraz usunięcie znaków drogowych.

W 2012 r. Rada Miejska L. uchwaliła plan zagospodarowania dla terenu obejmującego działkę nr (...) na mocy uchwały z 12.09.2012r. nr (...) w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie (...) (Dziennik Urzędowy Województwa (...) poz. (...)). Zgodnie z ustaleniami planu przez część działki (...) przebiega część dróg oznaczenie (...) (tereny dróg publicznych dojazdowych) oraz (...) (tereny dróg publicznych- lokalnych).

Od 2013r. przy nieruchomości stanowiącej współwłasność powódki przebiega trasa przejazdu autobusu linii nr (...). Autobus jechał najpierw ulicą (...), następnie skręcał w ulicę (...), a kolejno w ulicę (...). Trasa przejazdu wyżej wskazanych linii została wytyczona zgodnie z zaświadczeniem wydanym przez Gminę L. o możliwości wykonywania transportu publicznego i przebiegała po nieruchomości powódki. Została tam utworzona zatoczka i wylany przez Miasto L. asfalt. Powódka niejednokrotnie zwracała się o usunięcie asfaltu z terenu jej posesji.

20 marca 2017 r. powódka wystosowała pismo do Urzędu Miasta L. wzywające do przywrócenia nieruchomości do stanu pierwotnego oraz zapłaty zadośćuczynienia.

W dniu 8 maja 2017 r. doszło do spotkania, w którym uczestniczyli powódka, jej małżonek R. T. oraz pracownicy Urzędu Miasta - Naczelnik Wydziału Nieruchomości, Z-ca Miejskiego Zarządu Dróg i Inwestycji oraz Główny

Specjalista MZDiI. Powódka zażądała 15 000 zł zadośćuczynienia za korzystanie z części działki, wskazując że po zapłacie wyrazi zgodę na korzystanie z zajętego pasa do czasu uregulowania stanu prawnego, natomiast MZD zobowiązał się do niezwłocznego uregulowania przebiegu krawężników na tym odcinku.

Zgodnie z tymi ustaleniami w maju 2017 r. nastąpiło ułożenie krawężników zgodnie z przebiegiem granicy działki powódki z ul. (...).

W dniu 19 września 2017 r. powódka wystosowała pismo do Miejskiego Zakładu (...) w L., w którym poinformowała, iż będzie dokonywała usunięcia asfaltu z części nieruchomości. Powódka miała rozpocząć pracę od 1 października 2017 roku.

Z dniem 1 października 2017 r. wstrzymano kurs autobusów na odcinku od przystanku (...)remiza do przystanku (...)

W dniu 26 czerwca 2018 r. rozpoczęto procedurę podziału nieruchomości powódki w trybie art. 97 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami w celu przejęcia działki nr (...) na drogę publiczną zgodnie z jej przeznaczeniem w planie zagospodarowania przestrzennego.

Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez pozwaną gminę z działki ewidencyjnej numer (...), położonej w miejscowości L. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w L.prowadzi księgę wieczystą nr (...). należącej do powódki w okresie od 07 listopada 2007 r. do 06 listopada 2017 r. wynosiło 15 700,21 zł.

Dowód:

- treść księgi wieczystej (...) k. 84 – 87, 229 - 233
- metryka ulicy (...) k. 88 – 91
- wydruki z ewidencji gruntów k. 92 – 95
- uchwała nr (...)Rady Miasta L. z dnia 20 września 2012r. Dz. Urz.Woj.W.. poz. (...)wraz z załącznikami k. 97 – 102
- pismo powódki z dnia 20.03.2017r. k. 103 – 104, 235 - 236
- notatka z dnia 8.05.2017r. k. 105
- zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego k. 106
- dokumentacja zdjęciowa k. 107 – 117, 161, 175 – 183, 195, 241, 252, 275, 285 – 287, 657
- zeznania powódki J. T. k. 171 – 172, 658 – 659
- pismo z dnia 6.05.2008r. k. 234
- protokół przesłuchania k. 238 – 240, 242 - 244
- zeznania świadka D. K. k. 253 – 254
- zeznania świadka D. M. k. 254
- zeznania świadka K. M. k. 254
- zeznania świadka M. A. k. 254 - 255
- pismo z dnia 13.10.2017r. k. 264 – 265
- faktura z dnia 06.06.2017r. k. 266

- protokół końcowy odbioru robót k. 267
- kosztorys powykonawczy k. 268 – 273
- wydruki z Google map k. 274
- wydruk z mapy ewidencyjnej k. 288
- zeznania świadka A. P. k. 298
- zeznania świadka P. M. k. 298 – 299
- zeznania świadka J. J. k. 299 – 300
- opinia biegłego mgr. inż. J. L. k. 382 – 388
- ustna opinia biegłego mgr. inż. J. L. k. 432 – 435
- pismo biegłego mgr. inż. J. L. z dnia 16.06.2020 r. k. 480 – 481
- opinia biegłego w dziedzinie szacowania nieruchomości P. T. k. 570 – 589
- ustna opinia biegłego w dziedzinie szacowania nieruchomości P. T. k. 658

Sąd zważył, co następuje:

Zeznania powódki okazały się wiarygodne w zakresie dotyczącym zajęcia przez pozwaną Gminę jej nieruchomości, albowiem były logiczne i spójne oraz korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Zeznania świadków D. K., D. M., K. M., M. A., A. P., P. M. oraz J. J. również były wiarygodne, albowiem były spójne i logiczne.

Dowody z dokumentów Sąd obdarzył walorem wiarygodności, albowiem zostały sporządzone w przepisanej formie, przez podmioty uprawnione i nie budziły wątpliwości, co do swojej prawdziwości, nie były też kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd dał w całości wiarę opinii biegłego geodety J. L., a także opinii biegłego sądowego P. T., albowiem zostały one sporządzone w sposób fachowy, rzetelny, uwzględniający aktualny stan wiedzy, a wnioski opinii logicznie wynikały z ich treści. Nie dostrzeżono przy tym żadnych czynników osłabiających zaufanie do wiedzy biegłych i ich bezstronności.

Powódka wywodziła swe roszczenie z prawa własności wskazując, że w okresie od 7 listopada 2007 roku do 6 listopada 2017 roku, pozwana Gmina Miasto L. zajmowała działkę ewidencyjną numer (...), położoną w miejscowości L. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w L. prowadzi księgę wieczystą nr (...), od strony (...), (...)oraz (...)bez tytułu prawnego. Ocena prawna tak sformułowanego żądania oraz podstawy faktycznej przytoczonej dla jego uzasadnienia, jak i ustalonej przez sąd, winna być dokonana w oparciu o treść art. 224 oraz 225 Kodeksu cywilnego, które regulują stosunki bezumowne w sytuacji, w której rzecz znalazła się w jakikolwiek sposób w samoistnym posiadaniu podmiotu nie będącym jej właścicielem. Podstawą żądania przez właściciela zapłaty za korzystanie z nieruchomości są przepisy o ochronie własności. Z treści wskazanych przepisów wynika, iż samoistny posiadacz w złej wierze jest zobowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy, przy czym wyłącznym źródłem i jedyną przyczyną roszczeń właściciela jest samoistne posiadanie albowiem wynikają one z bezumownego korzystania z rzeczy przez posiadacza. Posiadaczem w złej wierze jest natomiast ten, kto wie albo wiedzieć powinien na podstawie towarzyszących okoliczności, że nie przysługuje mu prawo własności. Pogląd taki potwierdził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 lipca 2004 roku, wydanym sprawie o sygn. akt III CK 212/03 (Legalis nr 77078), stwierdzając, iż istnienie dobrej lub złej wiary zależy od stanu świadomości posiadacza w konkretnym stanie faktycznym. W złej wierze jest taki posiadacz, który zdaje sobie

sprawę z tego, że nie jest właścicielem posiadanej rzeczy, ale także i ten, kto na podstawie towarzyszących okoliczności powinien przypuszczać, że posiadana przez niego rzecz stanowi własność innej osoby.

W sprawie będącej przedmiotem oceny sądu, fakt świadomości pozwanej gminy co do tego, iż korzysta z części nieruchomości powódki – działki ewidencyjnej numer (...), położonej w miejscowości L. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w (...) prowadzi księgę wieczystą nr (...), od strony (...), (...) oraz (...) nie będąc jej właścicielem i nie mając ku temu tytułu prawnego nie budził wątpliwości. W związku z tym, na pozwanym ciąży obowiązek uiszczenia powódce stosownego wynagrodzenia za korzystanie z niej, wynikający wprost z regulacji prawnej zawartej w przepisie art. 225 k.c. Wskazać należy, iż artykuły 224 i 225 Kodeksu cywilnego posługują się pojęciem wynagrodzenia a nie odszkodowania. Przy czym utrwalone jest już w doktrynie i orzecznictwie trafne stanowisko, iż przepisy te w zakresie wymienionych w nich roszczeń wyłączają inne podstawy odpowiedzialności posiadacza wobec właściciela (vide S. Rudnicki w: Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga druga. Własność i inne prawa rzeczowe. Warszawa 2006, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wydanie VII). Oznacza to, że zarówno powstanie roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy jak i wysokość wynagrodzenia nie zależy od tego, czy właściciel w rzeczywistości poniósł jakiś uszczerbek, a posiadacz uzyskał jakąś korzyść (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2004 roku, sygn. akt IV CK 273/03, publ. LEX nr 183707). Tak więc, w świetle przepisów kodeksu cywilnego, przysługujące właścicielowi wynagrodzenie za bezumowne korzystanie nie jest i nie może być odszkodowaniem z tytułu pozbawienia posiadania rzeczy. Wiąże się ono bowiem z faktem wykonywania posiadania samoistnego (art. 225 k.c.), a nie wyrządzenia szkody w jakiegokolwiek postaci i jest ono należne bez względu na uszczerbek majątkowy jaki poniósł lub mógłby ponieść właściciel pozbawiony możliwości korzystania z rzeczy. Wynagrodzenie to stanowi zapłatę za korzystanie z rzeczy właściciela, którą posiadacz musiałby jemu uiścić, gdyby jego posiadanie oparte było na istniejącej podstawie prawnej. Innymi słowy, jest więc tym, co uzyskalby właściciel (powódka), gdyby rzecz oddał w odpłatne korzystanie na podstawie ważnego stosunku prawnego.

Oceniając zasadność żądania powódki w zakresie wysokości wynagrodzenia za korzystanie z przedmiotowej działki wskazać należy, iż zasługiwało ono na uwzględnienie, ale nie w wysokości określonej w pozwie. Właściwym kryterium ustalenia wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości powinna być kwota, którą posiadacz musiałby zapłacić właścicielowi gdyby jego posiadanie opierało się na prawie. Oznacza to, że za korzystanie z rzeczy należy się właścicielowi wynagrodzenie w takiej wysokości, w jakiej – w danych okolicznościach – mógłby je uzyskać, gdyby rzecz wynajął lub wdzierzał czy oddał w odpłatne używanie na podstawie innego stosunku prawnego. Najbardziej miarodajnym są stawki przeciętnego czynszu najmu w danej okolicy, uwzględniając położenie nieruchomości, jej przeznaczenie, wielkość, sposób wykorzystania itp. Za takim poglądem, odnośnie podstawy obliczenia wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy, opowiedział się również Sąd Najwyższy w swoim orzeczeniu z 23 maja 1975 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II CR 208/75 (Legalis numer 18786). W tym miejscu warto jeszcze przywołać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 7 kwietnia 2000 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IV CKN 5/00 (Legalis nr 92689), w którym Sąd Najwyższy wypowiedział się zarówno co do zasady, jak i co do wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. W powołanym orzeczeniu wyrażono pogląd, iż o wysokości należnego wynagrodzenia decydują stawki rynkowe za korzystanie z danego rodzaju rzeczy w miejscowych stosunkach. Zważyć przy tym należy, że wynagrodzenie to obejmuje cały okres, przez który posiadacz korzystał z rzeczy i nie stanowi świadczenia okresowego ponieważ okresowej płatności nie przewiduje ani umowa ani przepis ustawy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 1975 roku, sygn. akt II CR 208/75 (Legalis numer 18786).

Przy ustalaniu w niniejszej sprawie wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powódki przez pozwaną Gminę Miasto L. w okresie od 7 listopada 2007 roku do 6 listopada 2017 roku, sąd oparł się na opinii biegłego sądowego P. T.. W treści opinii biegły wskazał, że w celu określenia wysokości wynagrodzenia za korzystanie z przedmiotowej nieruchomości podjęto próbę oszacowania metodą bezpośrednią, tj. podejmując próbę pozyskania bezpośrednio wystarczającej ilości danych o umownych stawkach czynszu dzierżawnego za nieruchomości o charakterze podobnych do przedmiotu wyceny. Z uwagi na to, stawkę czynszu oszacowano wykorzystując elementy podejścia dochodowego, metody inwestycyjnej, techniki kapitalizacji prostej. Biegły wskazał, że metodę inwestycyjną stosuje się przy określaniu wartości nieruchomości przynoszących lub mogących przynosić dochód z czynszów najmu

lub dzierżawy, którego wysokość można ustalić na podstawie analizy kształtowania się stawek rynkowych tych czynszów. Metodę inwestycyjną stosuje się przy użyciu techniki kapitalizacji prostej albo techniki dyskontowania strumienia dochodów. Przy użyciu techniki kapitalizacji prostej wartość nieruchomości można określić się jako iloraz strumienia stałego dochodu rocznego i stopy kapitalizacji: $W_n = D/R$ gdzie: W_n - wartość nieruchomości, D - wysokość rocznego dochodu, jaki można uzyskać z nieruchomości, R - stopa kapitalizacji. Przekształcając powyższą zależność biegły pozyskał wzór umożliwiający określenie wysokości dochodu z nieruchomości (innymi słowy rocznej stawki czynszu): $D = W_n \times R$. Na podstawie przeprowadzonej analizy przedmiotowego segmentu rynku, informacji pozyskanych z Internetu i prasy specjalistycznej oraz uwzględniając rentowność długoterminowych papierów wartościowych biegły ustali stopę kapitalizacji dla przedmiotowej nieruchomości. Wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości należącej do powodów w okresie od 07 listopada 2007 roku do 06 listopada 2017 roku ustalono na poziomie:

- za okres od 07.11.2007r. - 31.12.2007 r. kwota 919,82 zł
- za okres od 01.01.2008r. - 31.12.2008 r. kwota 1 050,11 zł
- za okres od 01.01.2009r. - 31.12.2009 r. kwota 1 140,08 zł
- za okres od 01.01.2010r. - 31.12.2010 r. kwota 1 321,56 zł
- za okres od 01.01.2011r. - 31.12.2011 r. kwota 1 070,27 zł
- za okres od 01.01.2012r. - 06.12.2012 r. kwota 1 017,54 zł
- za okres od 07.12.2012r. - 31.12.2012 r. kwota 1 147,09 zł
- za okres od 01.01.2013r. - 31.12.2013 r. kwota 1 650,74 zł
- za okres od 01.01.2014r. - 31.12.2014 r. kwota 1 839,87 zł
- za okres od 01.01.2015r. - 31.12.2015 r. kwota 1 624,02 zł
- za okres od 01.01.2016r. - 31.12.2016 r. kwota 1 687,74 zł
- za okres od 01.01.2017r. - 06.11.2017 r. kwota 1 231,37 zł.

Łączna wartość wynagrodzenia przypadająca na powódkę (2/3 udziału) została ustalona przez biegłego na kwotę 15 700,21 zł.

Z tych względów przedmiotem zasądzenia była ostatecznie kwota 15 700,21 zł (pkt 1 wyroku).

W ocenie Sądu sporządzona przez biegłego opinia była wyczerpująca, fachowa i logiczna, a w konsekwencji nie budząca wątpliwości i w pełni zasługująca na wiarę. Przedstawione przez biegłego określenie sposobu wyceny, podejście, metoda i technika wyceny oraz procedura szacowania są w ocenie Sądu rzetelne, wyczerpujące oraz spójne. Sąd nie podzielił zastrzeżeń tak powódki jak pozwanego do opinii bowiem stanowiły one w istocie polemikę ze stanowiskiem biegłego, nie popartą merytorycznymi argumentami. W ocenie sądu, wszystkie sformułowane przez strony zarzuty oraz wątpliwości zostały przez biegłego odparte i wyjaśnione w sposób wyczerpujący, fachowy, bezstronny i logiczny, a w konsekwencji nie budziły wątpliwości sądu, stanowiąc podstawę rozstrzygnięcia w zakresie należnego powodce wynagrodzenia za korzystanie z jej nieruchomości przez pozwanego Miasto L..

Opinia biegłego podlega, tak jak i inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalne). Nie podlega

ona zatem weryfikacji jak dowód na stwierdzenie faktów na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego.

Zagadnienie czy sąd powinien powoływać innych biegłych i wzbogacać materiał dowodowy o kolejne opinie, zostało wyjaśnione w wyroku SN z dnia 15.02.1974r., sygn. akt II CR 817/73 (Legalis nr 17759), zgodnie z którym do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. Jeżeli więc sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, to nie ma potrzeby żądania ponowienia lub uzupełnienia tego dowodu. Powołanie kolejnego biegłego jest uzasadnione wówczas tylko, gdy sporządzona przez dotychczasowego biegłego opinia jest niepełna, niezrozumiała, i nie udziela odpowiedzi na postawione w zleceniu pytanie. Jak podniesiono już we wcześniejszych uwagach, w przedmiotowej sprawie opinia biegłego była wyczerpująca, fachowa i logiczna, a nadto udzielała odpowiedzi na pytania sąd, tym samym nie było podstaw do powołania kolejnego biegłego, przy czym powódka mimo że nie zgadzała się z wyliczeniami dokonani przez biegłego nie złożyła wniosku o dopuszczenie dowodu z innego biegłego.

Z mocy art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z art. 455 k.c. wynika natomiast, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Mając na uwadze, że zobowiązanie z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy jest zobowiązaniem bezterminowym, winno być ono spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika (pозwanego) przez wierzyciela (powódkę) do wykonania.

Powódka jako datę od której żądała odsetek wskazała dzień wniesienia powództwa, tj. 6 listopada 2017 r. i od tej daty sąd zasądził ustawowe odsetki do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone (pkt 2 wyroku).

Stosownie do treści art. 355 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Pismem z dnia 18 lutego 2019 r. powódka sprecyzowała swe żądanie, wnosząc ostatecznie o zasądzenie od pozwanej Gminy Miasto L. na rzecz powódki kwoty w wysokości 77 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z działki ewidencyjnej numer (...), położonej w miejscowości L. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w L. prowadzi księgę wieczystą nr (...), od strony (...), (...) oraz (...) – stanowiącej współwłasność powódki za okres od 7 listopada 2007 roku do 6 listopada 2017 roku., a zatem na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzono postępowanie w zakresie roszczenia niemajątkowego, o czym orzeczono w pkt. 3 wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając powódkę kosztami procesu w 79,62%, a pozwaną w 20,38 % (pkt. 4 wyroku). Powódka poniosła koszty sądowe w kwocie 3 850 zł (opłata sądowa). Ponadto, była reprezentowana przez adwokata, natomiast pozwana Gmina Miasto L. przez radcę prawnego. Wynagrodzenie pełnomocnika powódki zostało ustalone na podstawie § 2 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2018.o.265 t.j) w kwocie 5 400 zł, natomiast wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej zostało ustalone na podstawie § 2 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.o.265 t.j) w kwocie 5 400 zł. Każda ze stron poniosła również koszty opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Uznając zatem, iż powódka w sumie proces wygrała w 20,38% Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki 1 888,61 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a od powódki na rzecz pozwanej kwotę 4 313,01 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. (pkt. 5 i 6 wyroku). Powódka poniosła koszty opinii biegłych w kwocie 2 539,02 zł, natomiast pozwany w kwocie 800

zł. Łączne koszty wyniosły 5 587,13 zł. Powódka winna ponieść koszty w wysokości 4 448,47 zł, z uwagi na to, iż została zwolniona z pozostałych kosztów, Sąd kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa. Koszty przypadające na pozwaną wyniosły 1 138,66 zł, tym samym należało ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 338,66 zł tytułem brakującej zaliczki na koszt opinii biegłego (pkt. 7 i 8 wyroku)

SSO Małgorzata Sadowska